

Вивчати правила чи ввімкнути автовиправлення?

1. Вивчати правила

Урок почався із питання Анжели Василівни:

— Діти, ви не забули ввімкнути смартфони? Чомусь у класі надто тихо. А там, за останньою партою, що у вас відбувається? Максиме й Богдане, ви що, книжку ховаєте?

Увесь клас повернув голови назад, де сиділи Степаненко й Береза.

— Ну, і хто з вас? Хто ходив до бібліотеки? Тільки не кажіть, що книжка з дому, — далі шпетила хлопців Анжела Василівна. — Ми брали з батьків письмову обіцянку позбутися всіх книжок. Усіх!

Присоромлені хлопці презирнулися. Максим похнюпився, а Богдан дістав з-за спини стару книжку з потертою обкладинкою і простягнув учительці.

Анжела Василівна продовжила урок.

— Сьогодні ми вивчаємо дуже потрібну тему: як в есемесках ділитися новинами про відпочинок у літньому таборі. Створіть нове повідомлення і почнімо.

— А число писати? — уточнила відмінниця Олечка Бараболька.

— У повідомленні дата й час самі з'являються. Та можна й написати, біди не буде, — пояснила вчителька. — Автовиправлення у всіх налаштоване? Олечко, нагадай-но, для чого ми ним користуємося?

Бараболька завчено випалила:

— Автовиправлення допомагає грамотно писати слова. Завдяки йому учні не мусять вивчати нудні правила.

— Тож правила не потрібні? — лукаво всміхнулась Анжела Василівна.

Та Олечка на те й була відмінницею, щоби помітити каверзу.

— Ні, правила потрібні, але...

— Але нехай програмісти їх вивчають! — вигукнув із місця здоровило Іван Музика.

— ..... Але вони вже враховані в спеціальній програмі автовиправлення. Ця програма нині є в кожному смартфоні! — сказала Олечка й гордо сіла на місце.

— Чудово! — На обличчі Анжели Василівни аж засяяла усмішка. — Слова слід писати правильно, тобто за правилами. Але наш безвідмовний помічник їх вивчив за нас! На задній парті хтось завовтузився. Це Максим штурхнув Богдана, і той підніс руку.

— А якщо смартфона не буде?

Олечка Бараболька аж підскочила на місці й випередила вчительку:

— Вони є в кожного!

Раптом усі смартфони загуділи, кожен на свій лад, і погасли.

— Що, що сталося? — стривожилась Анжела Василівна.

До класу якраз зазирнув директор школи.

— Не турбуйтеся! Це невеличка вірусна атака... За декілька днів гаджети знову запрацюють. А ви продовжуйте! Я теж посиджу в класі.

Анжела Василівна зняковіла й підійшла до непоказної шафки в кутку класної кімнати. Вона згадала, що там є коробка зі старим шкільним приладдям.

За декілька хвилин учні незграбно водили ручками по паперу.

— А число писати? — знов уточнила Олечка.

— Обов'язково!

І тут на Анжелу Василівну посипалися запитання:

— А як писати: «шіснадцятье» чи «шістнадцятье»?.. «Березня» чи «беризня»?.. А «березень» із великої літери пишемо?.. А там є апостроф?..

— Діти! — схвильовано вигукнула вчителька. — Відкладіть ручки. Сьогодні ми не писатимемо про чудовий відпочинок у літньому таборі. Бо...

— Бо ми не знаємо правил! — вигукнув Іван Музика.

— ... Бо ми спершу вивчатимемо правила. Без них неможливо писати грамотно!

«Отакої! І наснилося ж», — пробурмотів Іван Музика.

Він сидів на власному ліжку й позіхав: «Ич! Без знання правил писати грамотно неможливо... Де мій смартфон? Та!» — махнув рукою і потягнувся до підручника української мови.